

**ניצולת השואה רוצה
להתחתן עם מאהבה,
בתה השחקנית שפכה
עליהם מים והאם דורשת
שביח'המישפט יאסור
על בואה הביתה**

רחל שטיינר

**אם
נגד
בתה**

עודמה של השחקנית רחל שטיינר חשך עליה. היא התבשרה, מעל דפי העיתון, כי אמה הורתה תבעה אותה בבית-המישפט. בכתבה-התביעה, שהוגש לבית-המישפט בשבוע שעבר, תובעת האם, חיה שטיינר, באמצעות פרקליטה, עורכי-הדין יעקוב כהן ואליעזר לויט, לצוות על בתה לפנות את הדירה שבה הן מתגוררות בצוותא, ברחוב קהילת ורשה 46, בשכונת-הדריוסף בתל-אביב.

רחל (23) התפרסמה כשחקנית בסרטים אסקימו לימון ויוצאים קבוע, שבהם גילמה את תפקיד החברה-המכוערת-שלהגיבורה, חרף העובדה שבחיים היא חתיכה יפה ותמירה. בשבוע שעבר עלה שמה לכותרות בהקשר פחות נעים — בגלל התביעה שהגישה נגדה אמה.

בתביעתה טוענת האם, אלמנה מזה שש וחצי שנים, כי הכירה לפני כחצי שנה את עובדיה מורחי, פנסינר בן 66, אלמן

האם: „היא שפכה עלי מים!“ בכתבה-התביעה ש-הגישה האם, חיה שטיינר, היא מאשימה את בתה כי שפכה על ראשה ועל ראש ידידה דלי של מים.

אף הוא, שהפך ידידה הקרוב, חברה לשיחה ואף סייע לה מפעם לפעם בעבודות הבית. בכתב התביעה נאמר, בין השאר: „קשרי הידידות של האם עם הפנסיונר היו למורת רוחה של הבת רחל, והיא החלה באופן שיטתי להעליב, להשפיל, לאיים ולפגוע באם, ולגרש את ידידה בעת בואו לבקר אותה.

„התנהגותה של רחל הגיעה לידי אלימות של ממש בעת ששפכה על ראש אמה וידידה דלי של מים מלוכלכים, שיברה בסטירה את מישקי הראייה של האם, שברה כלי-בית, גרמה נזק למקרר, יורקה בפניו של הידיד.

„האם זכאית לדור בשקט בביתה ללא הטרדות, איומים, אלימות, עלבון ובוז, וזכאית לארח בביתה כל מי שיעלה על דעתה. לפיכך מתבקש כבוד בית-המישפט להזמין את הנתבעת לדין, ולצוות עליה לפנות את דירת האם, וכן ליתן צו-מניעה, האוסר על הנתבעת להתגורר ו/או לבקר ו/או להיכנס לדירתה.“

מאחרי כתבה-התביעה מסתתר סיפור חייה של נערה, שנתייחמה בגיל צעיר ושנקרעה בין עולם הזוהר והפירסום לבין המציאות העגומה שבה גדלה, על רקע יחסיה העכור רים עם אמה, ניצולת השואה.

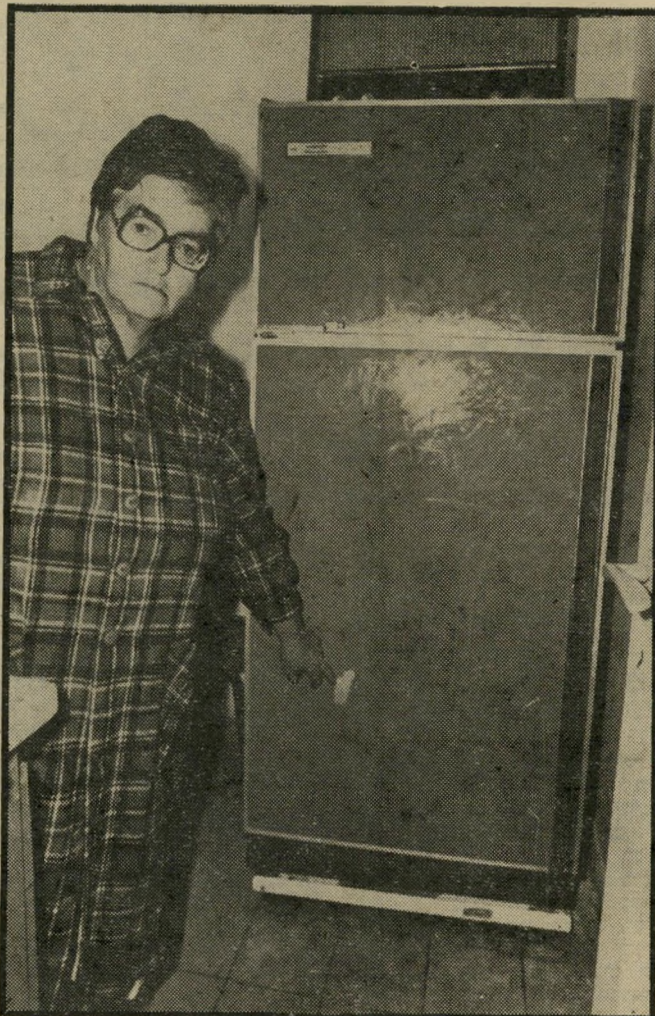
הרבה

כדורי שינה

אכיה של רחל היה בעל נפש פיוטית. הוא התפרנס אמנם מעניינים שבחומר — דפוס משי — אך בערבים נהג לקרוא ספרי שירה. רחל הקטנה הושפעה ממנו. את ספר השירים הראשון שבספרייתה רכשה תוך חיקוי אביה. בהיותה הקטנה במישפחה — יש לה אח הגדול ממנה בתשע שנים — נהגו לפנק וללא מנעו ממנה דבר. כשגדלה, מספרת האם, גדלו דרישותיה יחד עמה.

תלאותיה של האם בתקופת השואה דילדלו את כוחותיה הנפשיים. היא לא יכלה, לדבריה, לעמוד בפרץ התביעות של הבת, רכשה עבורה את כל מבוקשה. האב, נתן, היה חוזר לעת ערב לביתה, מלא כעס

מגיל קטן. למעשה אין בינינו קשר. אנחנו לא חברות. אני אף פעם לא סיפרתי לה את הבעיות שלי, שמרתי הכל בתוכי. הקשר היחידי בינינו הוא חומרי לבד, אם אכלתי, או משהו כזה.“

חיה שטיינר מצביעה על הנזק ש-גרמה בתה למקרר במיטבחה. או-מרת הבת, רחל שטיינר: „היחסים שלי עם אמא לא היו טובים

דור מול דור